

פטר הארנב בקרס

כתבה אלמה הדסון
צייר ריצ'רד הדסון

למעשה נראה לו כי המשאלה היחידה
שלו הייתה תמיד לראות קרקס. הוא
החליט שעליו ללכת לשם.
אמא הארנבת הזהירה את ילדיה

הקרקס הגדול שבעולם

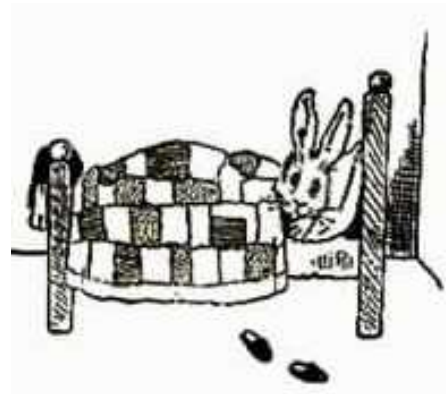
פטר הארנבון הביט על השלט ולבו הקטן
דפק חזק בהתרגשות. קרקס בעיר
הדלועים. הוא לא האמין לעיניו.
סבו של פטר היה פעם בקרקס, לפני
שנים רבות, כאשר הוא התגורר בגן
ציבורי של העיר, ופטר לא התעייף
משמיעת הסיפורים הנפלאים שלו.

בחומרה ואסרה עליהם ללכת אי-פעם
לעיר הדלועים לבדם, כי היה זה מקום
מסוכן ביותר.
היו שם ילדים שהחזיקו ארנבות בכלובים,

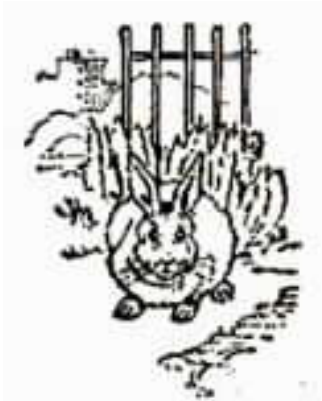
בדרך התרוצצו עגלות שנסעו לשוק,
והגרועים ביותר היו המכוניות שדהרו על
הכביש במהירות בזק.
אבל פטר שכח את אזהרותיה של אמו.
הוא החליט לא לספר לאף אחד על
תוכניתו, כי הרי פלופסי, מופסי וזנב
הצמר היו ארנבונים טובים וממושמעים
ולא היה עולה על דעתם ללכת בלי
אישורה של אמם.
השלישי ביולי היה כבר למחרת

והתרגשותו של פטר גדלה מרגע לרגע.
אמא הארנבת חשבה שהוא חולה, כי

כמעט ולא נגע
בארוחת הערב שלו
והיא השכיבה אותו
למיטה כבר בשעה
שש.
פטר לא התנגד כלל,
כי הוא תכנן לקום

למחרת עוד לפני שמישהו מהמשפחה
יפתח עין אחת בבוקר.
כשרק השמש הציצה מעל הגבעה הוא
יצא ממיטתו, שם את בגדיו על זרועו ויצא
מהבית כדי להתלבש
בשקט ליד העץ השכן.

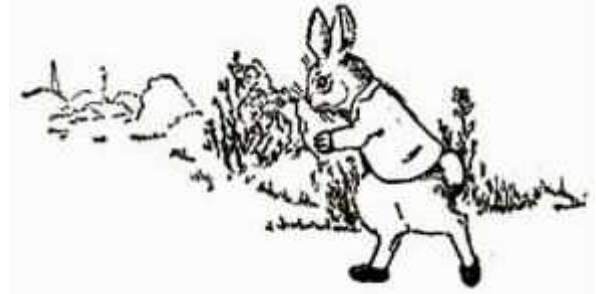

הוא ידע שלאמו אוזניים
טובות והיא עלולה
להתעורר אם יתלבש
בבית.
עיר הדלועים הייתה
רחוקה למדי מביתו. הוא

הוא עבר לאורך שולי האוהל בלי שאיש
הרגיש בו. כשהתרחק מהקהל הרב נשכב
על האדמה וברגליו הקדמיות הרים קצת

התחיל בדילוגים
בתלתן הגבוה
אך כשהגיע
לפאתי העיר
השמש עמדה
כבר גבוה

בשמיים. הוא החליט שהטוב ביותר יהיה
ללכת לאורך הכביש, כי פחד מכלבי
התושבים.

אמנם עדיין היה זמן רב לפני תחילת
ההצגה, אבל כשפטר הגיע לאזור הקרקס
ילדים ומבוגרים רבים הלכו לכוון האוהל
הגדול. אמנם הכניסה עלתה דולר אחד,
ולפטר לא הייתה אף פרוטה הוא לא
דאג.

בכיסויים צבעוניים. פטר כמעט והתייאש
כשבמרחק ראה מאלף חיות הנשען על
גמלו ומנמנם.

פטר עצר את
נשמתו וזחל
תחת בד האוהל.
ומה ראה שם?
כלוב אחרי כלוב,
מלאי אריות,

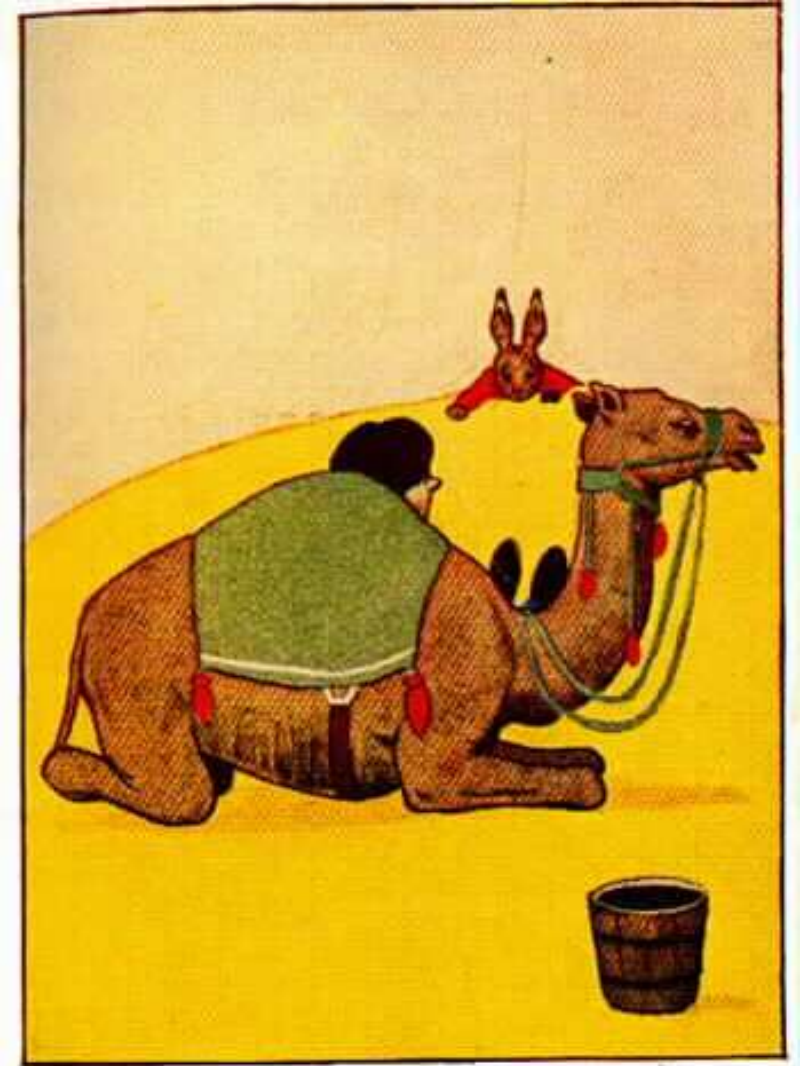
נמרים ודובי קרח אמיתיים!

"בוטנים, האכילו את הפילים
בבוטנים, הי! כאן יש לי מיץ
תפוזים קר" קרא איש בעל
פנים אדומות שניסה למשוך
אנשים לדוכן שלו. ליצנים
הסתובבו בקהל ובסך הכל
היה זה המקום המוזר
והרועש ביותר שפטר ראה
אי-פעם.

פטר חשב שכדאי לו לתפוס מקום לפני

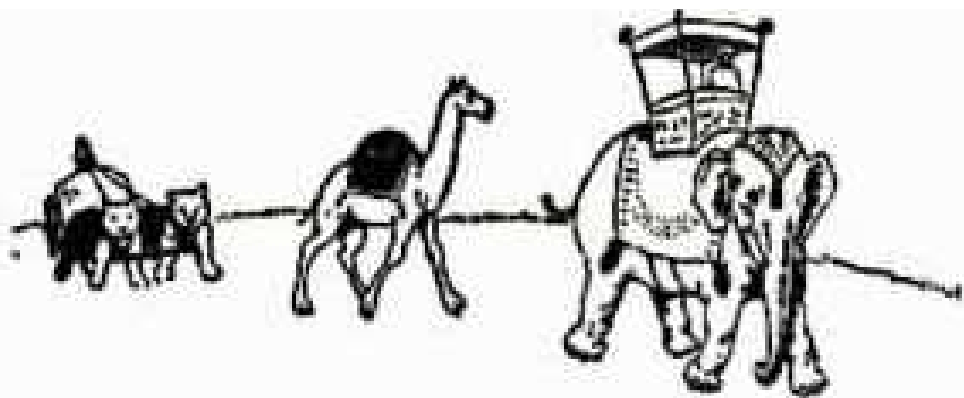
את שולי האוהל. מה שראה גרם לו לסגת
מהר, כי ישר לפני האף ראה פיל גדול
שמעיף נסורת הלוך ושוב בחדקו הארוך.

מסביב הסתובבו אנשים במעילים אדומים
ומכנסיים צהובים, וכיסו את גמליהם

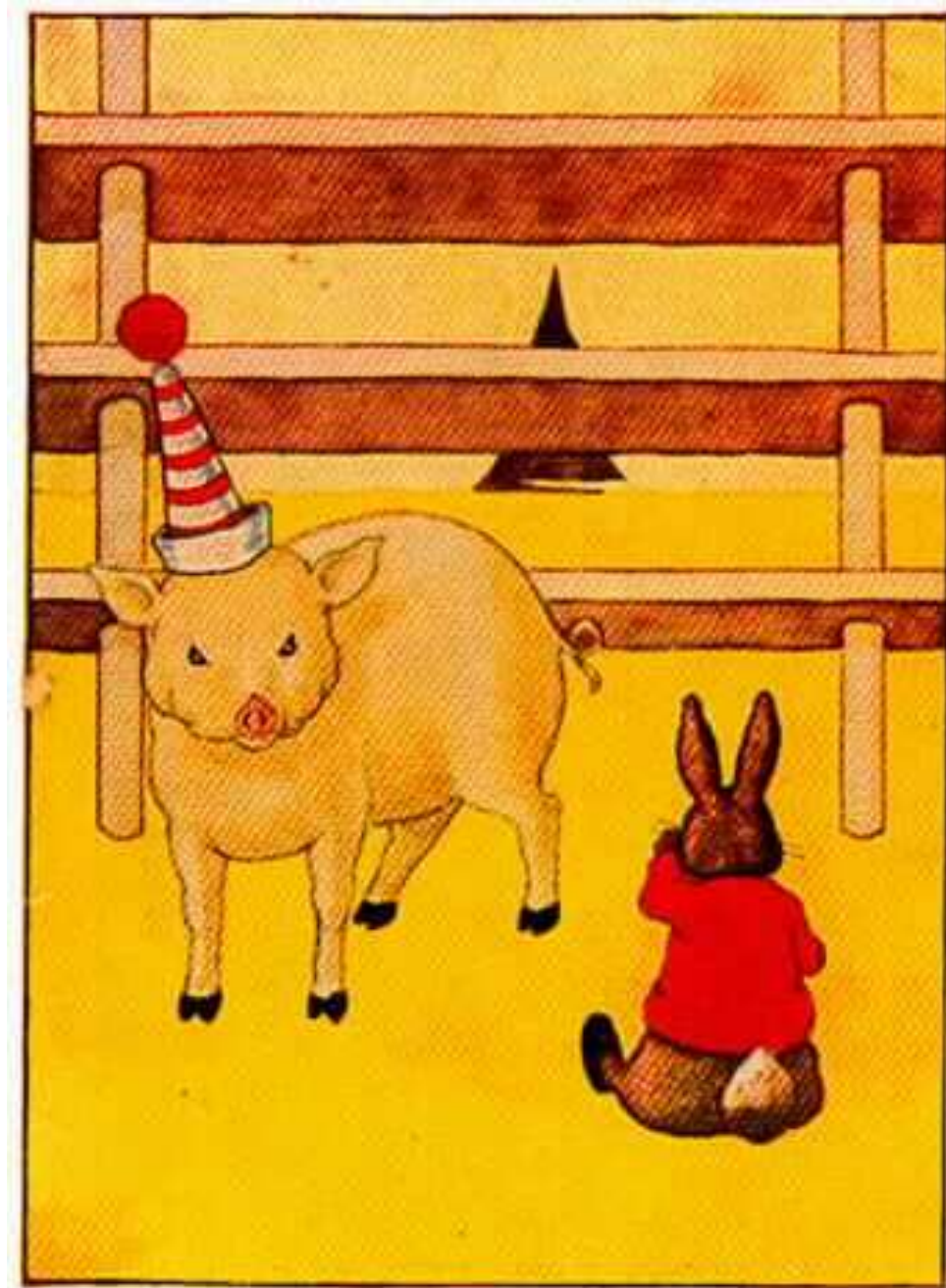
שכולם יתיישבו אך תוך ריצתו נתקל
בחזיר בן המאולף. החזיר המופתע נתן
נהימה חזקה שהפילה את פטר ישר תחת
אחד הספסלים.

כשהתאושש הביט סביב, והחליט שזהו
המקום המתאים ביותר בשבילו. הוא
ראה היטב את המעגל הראשי, את כניסת

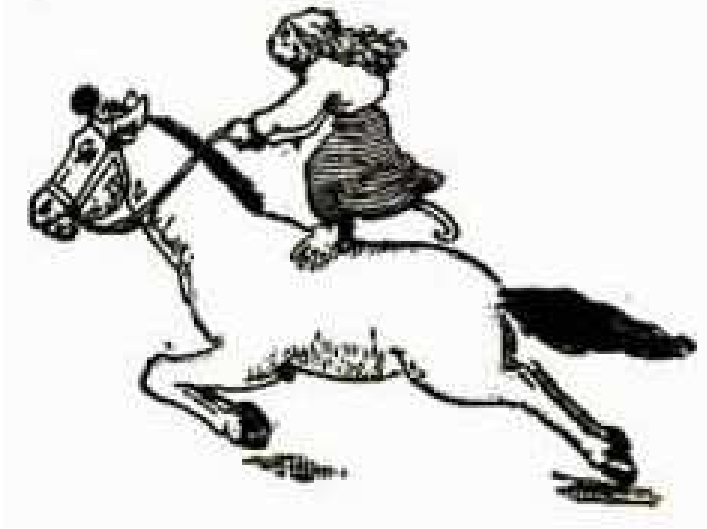

החיות, ובעצמו היה מוסתר היטב.

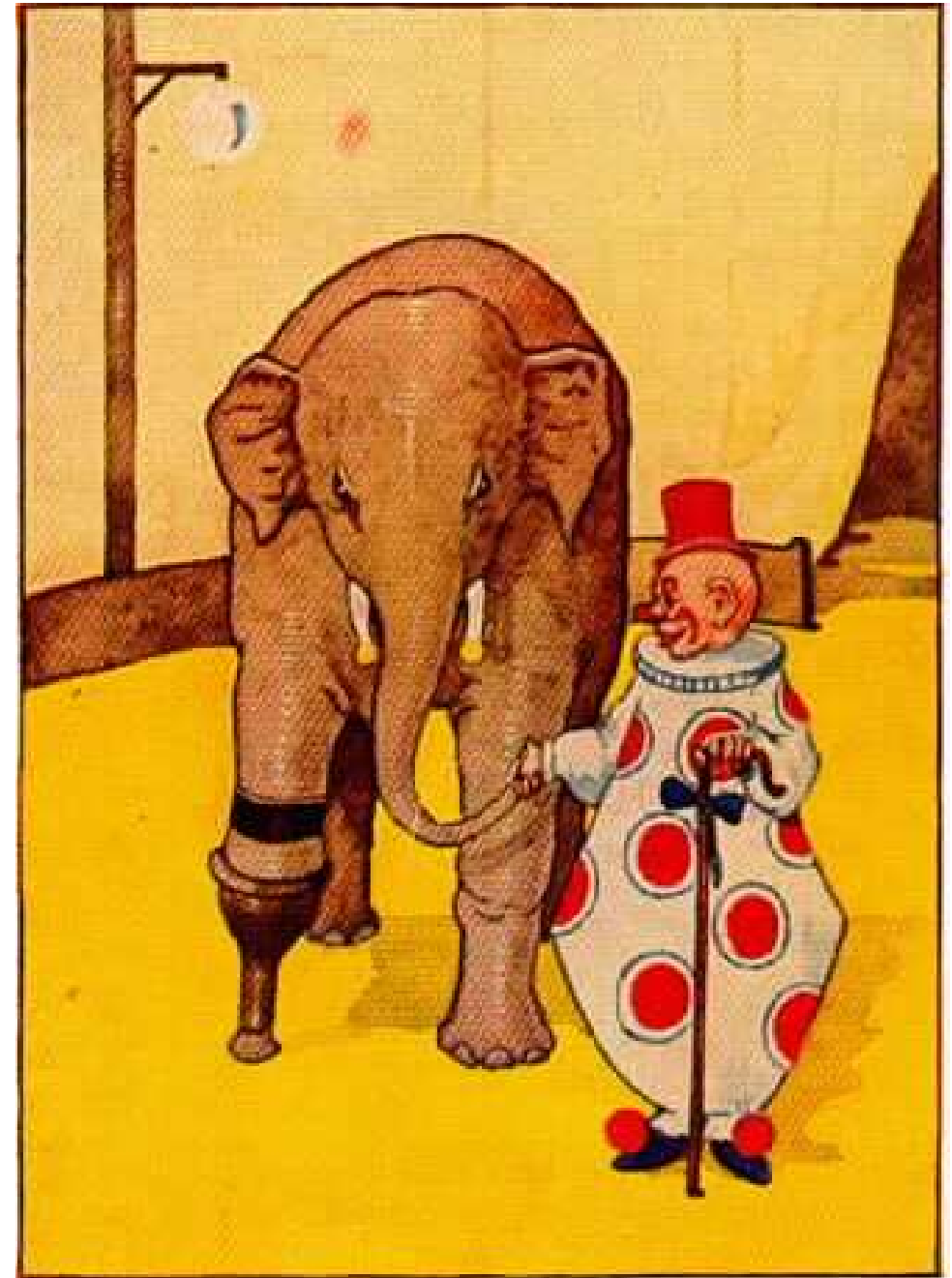
התזמורת התחילה לנגן שיר לכת נהדר
והתהלכה התחילה. הפילים צעדו
בעוצמה, עם אפיריונים על גביהם, בהם
ישבו נערות לבושות יפה. סוסים ופונים
רקדו כאילו בקצב המוזיקה. שני דובים

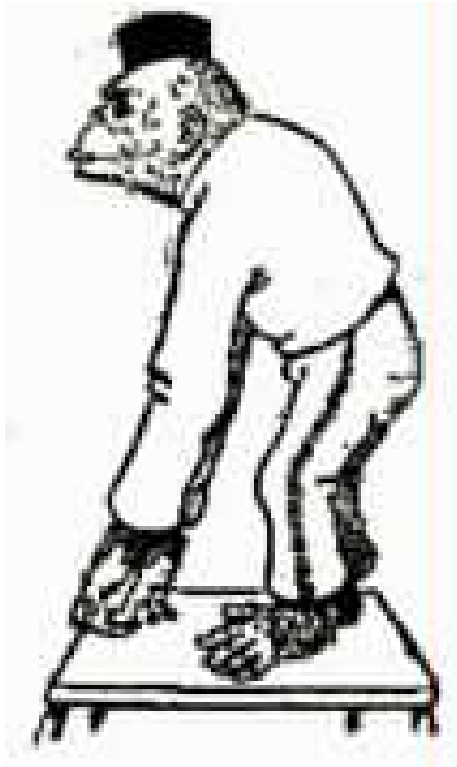
שחורים משכו עגלה נהוגה על ידי קוף
והגמלים הלכו בגאווה לאורך הבמה.
פטר צחק כאשר הליצנים התחילו
בתעלוליהם. היה שם פמפו עם חמור
שלו, פיל-ליצן שרקד על רגל אחד, בחור
קטן ושמן שהתאבק עם דוב ותמיד
הפסיד במאבק וגם כלבים רבים שביצעו
תעלולים נהדרים.
כשהופיעו קופים לולייניים פטר מרוב

התלהבות נעשה בלתי זהיר והוציא את
ראשו מתחת לספסל.
וראה איך סוזי רוכבת על פוני דוהר,

רועדים מפחד, אך לא הייתה כל אפשרות לברוח מהמבט החודר של בימבו. אך בדיוק אז מאלף החיות ציווה לבימבו לטפס על סולם גבוה ולשמחתו של פטר, בימבו לא יכול היה להסביר למאלף החיות שיש דברים חשובים יותר.

תפקידו של בימבו היה לטפס על הסולם כמעט עד תקרת האוהל, ואחר כך לקפוץ לתוך הרשת מתוחה למטה. אך הפעם,

כשתלתליה הזהובים וחצאית האדומה מתעופפים ברוח. באותו הזמן ג'וקו קפץ דרך טבעות גדולות הלוך וחזור.

לא רחוק מפטר הליצן בימבו ישב על כסא גבוה והסתכל סביב במבט מכובד ושקט. כאשר ג'וקו וסוזי נפרדו בקידות מהקהל פטר שכח את כללי הזהירות והתחיל

למחות כפיים כל כך חזק. פתאום נבהל נורא כי עיני בימבו כוונו ישירות עליו. פטר התכווץ תחת הספסל כשכל אבריו

"גנב, גנב. האדונים המאלפים שלנו
יאכלו הערב עלי
ארנבות טעים."

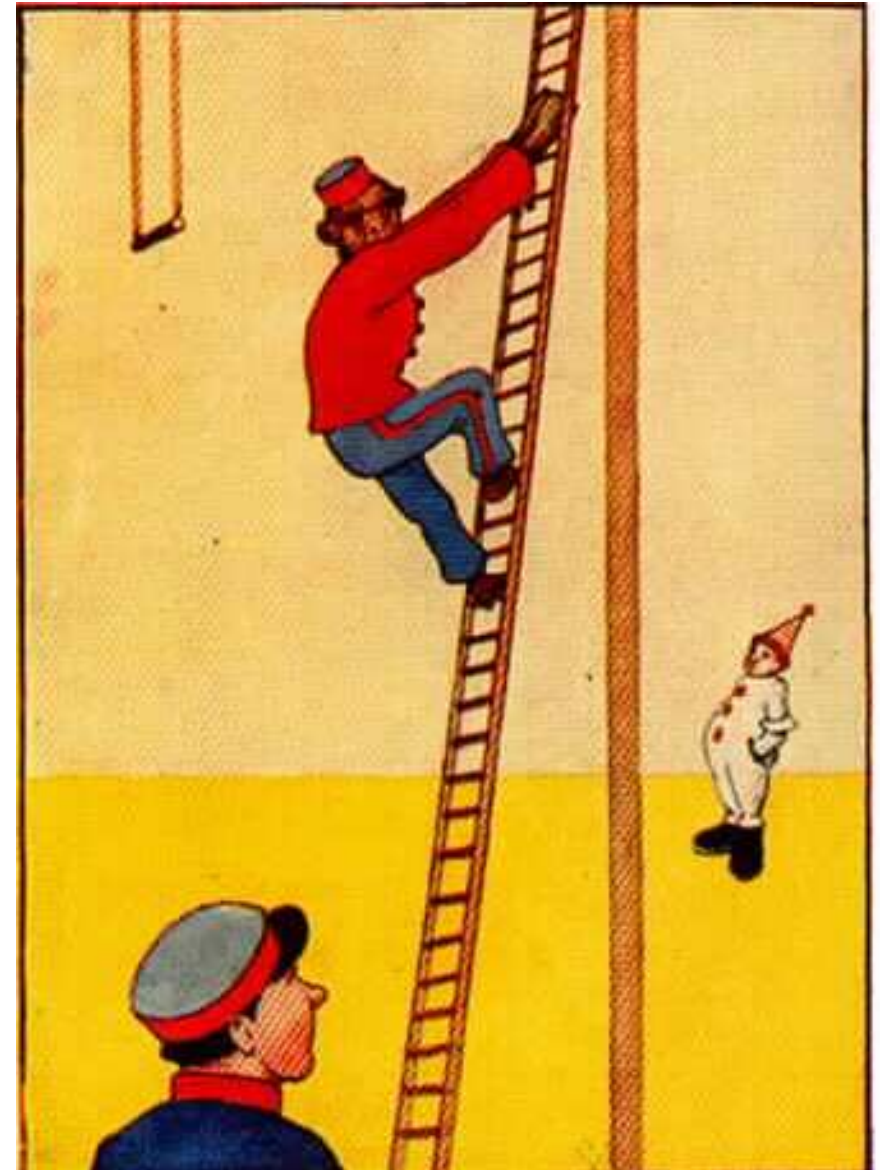

פטר נבהל נורא.
הוא ניסה לרוץ
תחת הספסלים, אך
בעיטה חזקה של
נעל שחורה פגעה
ברגלו והוא

התקשה להניע אותה. הכאב היה חזק כל
כך שהוא לא ראה לאן הוא הולך. ראשו
פגע בקצה ספסל ומאפו התחיל לזוב דם.
אינני יודע מה היה קורה לפטר, אך
באותו הרגע כבו אורות באוהל, ובימבו
לא יכול היה לעקוב אחריו. כולם הביטו
על זקוקים-די-נור הפורצים מכלוב
האריות תלוי באוויר, כך שלפטר נשאר
קצת זמן לגרור את עצמו דרך המעבר
בראשי.

כשהאורות נדלקו שוב והאנשים התחילו
לזוז פטר איבד את כל התקווה. אך

במקום לקפוץ הוא התחיל לרדת שוב
כשעיניו מביטות על פטר ואומרות כאילו

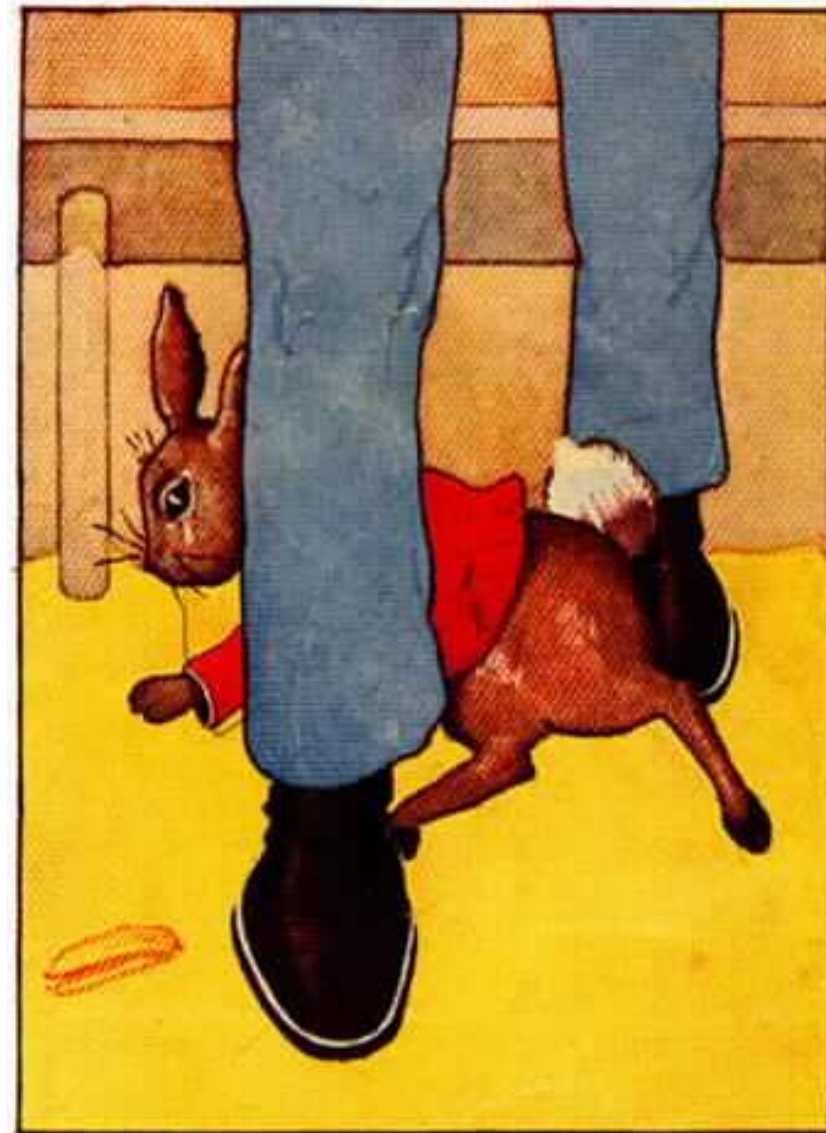

ושותים מיץ לימון קר.
אמא הארנבת החזיקה בכפו הימנית,

זנב-הצמר בכפו השמאלית, אך פטר היה
כל כך חלש מרוב פחד, ומכך שלא אכל

פתאום ראה את אמו היקרה בכובעה
השבתי רוכנת מעליו, ולידה פלופסי,

מופסי וזנב-הצמר יושבים במקומות
נהדרים על הספסלים, אוכלים עוגיות

ארוחת בוקר או צהריים, והרגל והאף
כאבו לו כל כך שבקושי הצליח לגרור את
עצמו הביתה.

פלופסי ומופסי רצו לפניו עם בלונים
אדומים וירוקים בכפותיהם.

פטר היה חלש מאוד ונאלץ להישאר
במיטה כל יום המחרת בזמן שפלופסי,
מופסי וזנב-הצמר נהנו לשחק בקרקס
משלהם.